

νει στηλωμένα, κι' ένας κόκκινος άφρός έβγαίν' άπ' τό στόμα του σκοτωμένου.

Τότε, εκεί που τόν κυττάζανε μ' άπελπισία, ο Ζήσης, ο έπιστάτης που έφύλαγε τή νύχτα τό γιαπί, έκούνησε τό κεφάλι του, έκανε τό σταυρό του με ελλάθεια κι' έμουρμούρισε με φόβο :

— Τόν βρήκε ή κατάρρα του Θεού!

Οι μαστόροι γυρίσανε και τόν κυττάζανε. Ποιά κατάρρα; Τι είχε κάνει; Κι' ο έπιστάτης με φοβισμένη φωνή τούς διηγήθηκε τό μυστικό που φύλαγε κρυμμένο: πώς μιá νύχτα, κατά τά μεσάνυχτα — τήν άλλη νύχτα του άγιασμού — εκεί που ήταν ξαπλωμένος στην παράγκα και λαγοκοιμότανε είδεν έναν κλέφτη κι' έπλησίασε στό γιαπί, σιγά-σιγά, εκύτταξε τριγύρω νά μήν τόν βλέπη κανένας κι' ύστερα πήγε στό θεμέλιο, έμπήκε μέσα, έσκαψε, πήρε τά νομίσματα που είτανε μέσα στό σκαλιστό σταυρό και δίπλα στό άγιασμα, — τ' άκουσε ο Ζήσης που έκουδούνιζαν — ύστερα σηκώθη πάλι, τάρριξε στόν κόρφο του — μιá χούφτα χρυσάφι κι' άσήμι — ύστερα έρριξε πάλι μιá ματιά κατά τήν παράγκα, είδε τόν έπιστάτη ξαπλωμένο, τόν έπλησίασε, έσκυψ' από πάνω του, έσκυψε « — έγω έκανα τόν κοιμισμένο » είπε ο Ζήσης, κι' αφού έβεβαιώθηκε πώς δέν τόν εκατάλαβε, δίχως νά μιλήση, τράθηξε πάλι κατά τό χωράφι κι' έχάθηκε στό σκότος.

Αυτός ο κλέφτης ήταν ο αρχιμάστορης...

... Οι μαστόροι κουνήσαν τά κεφάλια τους, στενάζανε και γύρισαν νά πιάσουν πάλι τή δουλειά τους.

[Ιούνιος 1909]

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Τά ώραϊα τής έξοχῆς

Ο ύπηρετής. — Βλέπετε, κύριε, τί ώραϊα φύσις είνε έδώ;...
 Ο πελάτης. — Ναι, όλα έδώ είνε φυσικά εκτός... του βουτύρου και του κρασιού σας....